

У нічному клубі Юля з Оксаною були нічними зірками. Оксана — висока струнка блондинка, із довгим рівним волоссям, у коротенькій яскравій сукні, в босоніжках на високому тоненькому каблучку. А Юля середнього зросту, з каштановим волоссям, блакитними очима, спортивною фігурою (займалася в школі карате і спортивними танцями), була у джинсових шортах, майці, із сяючою біжутерією, в яскравих босоніжках. Обоє вродливі, яскраві, рухалися невимушено і гарно. Тож хлопці і чоловіки не могли відвести від них погляду, під час танцю кожен намагався бути ближче. А інші дівчата намагались копіювати рухи тих двох красунь, але настільки старалися, що виглядали інколи навіть смішними. Часом котрась копилила губку, вередувала, щоб якось привернути увагу кавалера до себе.

Оксана з Юлею все це, звісно, помічали і ще більше заводили присутніх. Оксана потягла подругу за руку до столика, плюхнулась у м'якеньке крісло:

— Давай відпочинемо! Ми ж з тобою не на змаганнях, — і дзвінко засміялася.

— Бачиш, Оксано, он ту плюшку... Дивиться на тебе, як на ворога народу.

Її зяблик все на тебе дзьоба розкривав!

— То її, мабуть, від злості ще більше роздуло!

— Ха-ха-ха!

До дівчат підбіг офіціант і на таці приніс два помаранчевих коктейлі.

— Ми не замовляли! Ви помилилися!

— Ні, я не помилився. Вам «Секс на пляжі» від о-он тих чоловіків.

За столиком два молодика помахали дівчатам руками.

— Ой, як приємно, — замурколтіла Оксана.

— Ні, не треба. Віднесіть ці «Секси» їм. Ми можемо й самі собі купити, що захочемо, — сердито відповіла Юля.

— Хочете пийте, хочете ні. Я залишу вам на столику. Вже все заплачено.

Смачного, — і офіціант швидко відійшов.

— Ой, Юлько, що тобі не подобається?

— Не хочу я потім їхніх набридливих залицянь...

— Ти ж сама їх не просила, значить нічим і не зобов'язана. Розслабся.

— О, моя улюблена мелодія. Пішли, Оксано.

І ось Юля в середині, на високих каблучках танцює шафл. Навколо хлопці шаленіють, захочують викриками. Раптом перед Юлею з'являється невисокий чорнявий хлопець і починає повторювати її рухи. Коло розширилося. Оксана вищала і підстрибувала від захоплення. По закінченню цього танцю всі аплодували парі незвичайних танцюристів. Юля посміхнулася хлопцеві:

— Молодець! — і до Оксани:

— Пішли, подруго, віддыхаюсь.

Вони вийшли на подвір'я. Юля глибоко вдихнула нічне прохолодне повітря, а Оксана смачно затягнулась сигареткою.

— Дівчатка, ви — прикраса сьогоднішньої вечірки! — підійшов до них хлопець, який щойно танцював із Юлею. — Мене звати Іван. А ось і мій друг — Максим.

— Юля.

— Оксана.

— Дуже приємно. Дівчатонька. Можна, ми за ваш столик підсядемо? Бо ми прийшли пізніше — і вже немає вільних місць.

— Будь ласка, — відповіла Оксана. — нам не шкода...

Уже майже під ранок подружки пішли додому, а їх нові знайомі проводжали. Спочатку йшли разом, а потім Оксана з Максимом трішки відстали. Вони часом зупинялися й довго цілувалися. Юля й Іван йшли повільно попереду.

— Юленько, давай завтра десь зустрінемося за кавою, чи поплаваємо на катамарані, чи.. куди схочеш...

— Ні, Ваню, в мене завтра увесь день запланований...

— То давай тоді, коли тобі зручно. Скажи мені свій номер телефону.

— Навіщо?

— Як навіщо? Ти мені подобаєшся, я хочу тебе ще побачити.

— Слухай, Ваню, — зупинилася дівчина, — якби я зустрічалася з усіма хлопцями, кому подобаюся, то ким би я, по-твоєму, була?

— Вибач, Юлю, я не думав про тебе погано і не хотів образити...

— Ти мене не образив. Далі я піду сама, мій будинок майже поруч.

— Так давай доведу...

— Ні. Не треба. Я не люблю цікавих.

— Може, все-таки даси свій номер...

— Ні, не треба мені телефонувати.

— Гарзд, як скажеш. Бувай.

— На добраніч. — і Юля швидко пішла, не озираючись.

Іван запалив і чекав, поки наблизиться парочка. Максим ішов, обіймаючи Оксану, і сипав жартами, а вона дзвінко сміялася. Коли вони вже порівнялися, товариш щось шепнув Іванові на вухо. Дійшовши до дороги, Максим зупинив таксі:

— Тебе підкинути, Іване?

— Ні, дякую, я хочу пройтися.

Наступного дня після обіду Оксана з Юлею загоряли на пляжі.

— Ну, Оксано, не спи. То що далі?

— А далі... далі Максим викликав мені таксі. Ми домовилися зустрітися у середу. Він працює в ресторані охоронцем. У середу — вихідний.

— Куди підете?

— Ще не знаю, потім вирішимо. Але думаю, — загадково глянула на подругу, — що з нами будете й ви з Іваном.

— Я не впевнена, що так і буде.

— Юльчику. Не комизися. Ви так гарно танцювали! Я була у захваті! Що з того, як будемо вчотирьох? І веселіше, і економніше, — підморгнула.

— Пішли, Оксаночко. Ще поплаваємо, обсохнемо — і додому...

Юля сиділа вдома перед телевізором і пила холодний чай з лимоном. Вона жила окремо від батьків у квартирі, що залишилася від бабусі. Мама і тато

(обоє лікарі) хотіли бачити дочку юристом. Влаштували в університет, потім підшукали хороше місце. Юля попрацювала чотири роки і звільнилася. Хоч і добре справлялася з роботою, але відчувала, що це не її. Аби не слухати постійні докори батьків, переїхала жити сюди. Колишні клієнти інколи зверталися до Юлі чи направляли знайомих. То ж який не який. А заробіток був. Але головне — вона почала займатися тим, до чого прагнула. Юля малювала картини олійними фарбами, в основному це була якась абстракція. Спочатку дарувала знайомим на якісь свята. Але якось Оксана умовила її виставити хоча б три картини в своєму магазині. Картини стояли там місяців зо два. Але якось зайшли туристи-іноземці. Поприцмакували язиками і ... купили усі три. Ввечері прибігла Оксана із сяючими очима і помахала перед Юлиним носом віялом із купюр: «Тримай, подруго, з тебе “Шеридан”!»

Та й батьки не перестали опікуватися Юлею. Раз на тиждень, а то й двічі, приїжджали з повним багажником продуктів, аби «дитя не голодувало». Тато тицяв у руку гроші, а мама охала і бігала по квартирі з ганчіркою, змахуючи пилінки. Юля спочатку сердилася, а потім махнула рукою: батьків же не перевиховаєш. Та й зрештою, про кого їм іще піклуватися — вона ж у них одиначка.

По телевізору не було нічого цікавого, і Юля клацала з каналу на канал. Раптом бринькнув телефон: прийшло SMS-повідомлення. Дівчина подивилася на екран: номер не знайомий.

«Юлю, пробач. Через Максима умовив Оксану дати твій номер телефону. Думаю про тебе. Іван».

— Ну, Оксано, ось я тебе побачу!..

Через хвилину — знову SMS: «Ти заборонила мені телефонувати, але нічого не сказала щодо писанини. От я і користуюсь моментом :)»

Юля посміхнулася:

— Хитрий!

«Юленько! Ти, танцюючи, продряпала своїми каблучками моє серце. І тепер з нього, замість крові, скрапують ось ці SMS-ки».

— Ну от, — говорила сама з собою Юля, — по телевізору нічого немає, зате в телефоні комедія.

«Юльчику» - знову бринькнув телефон.

«Юльчику! — Я навіть не знаю, чи ти читаєш мої повідомлення. Хоч би нявкнула до мене...»

Дівчина засміялася, набрала «Ня» і відправила. Відповідь не забарилася: «Яке щастя! Це твоє «ня» — найпрекрасніше слово за увесь день!!! А можна я зателефоную?» Юля завагалася, потім написала: «Гаразд». Пролунав дзвінок.

— Привіт, Юлю.

— Привіт.

— Я дуже радий тебе чути...

І Юля, яка заборонила до себе телефонувати, уже сміялася і розмовляла з Іваном майже годину.

Нарешті середа. Нічний клуб. За столиком Максим з Оксаною час від часу цілуються, сміються. Юля ж з Іваном сидять трохи скромніше. Зате, коли виходили танцювати... Тут уже вищали і підсвистували не тільки Оксана з

Максимом: Івану і Юлі не було рівних. До них у клубі приєдналися знайомі, було весело, ніч промайнула, як мить.

Максим та Оксана знову поїхали на таксі. Іван з Юлею повільно йшли набережною. Море хлюпало об берег. На пляжі стрічали світанок закохані пари.

— Оце б скупатися, мрійно промовила Юля, — зараз море тепле і чисте.

— Так в чому справа? Ти ж тут поряд живеш. Хутко за купальником!

І ось світанок наповнився молодим дзвінким сміхом. Іван присідав у воді, щоб подруга залізла йому на плечі, потім швидко схоплювався — і Юля летіла з виском.

На березі хлопець обгорнув свою супутницю м'яким рушником. Було приємно сидіти, слухати шум моря, спостерігати за чайками... Іванові так і кортіло поцілувати Юлю, але чомусь він її побоювався: вона була водночас проста, весела, грайлива і... неприступна.

— Ну що, Юлю, давай збиратися, бо спізнюсь на роботу.

— Ой, як же ти працюватимеш? І хвилини не спав.

— Нічого, покажуся начальству і скажу, що їду за викликом встановлювати антивірус й інші програми.

— Хочеш, Ваню, приїжджай до мене на сніданок.

— Із задоволенням, — хлопець посміхнувся, бо й не сподівався на такий поворот подій.

Дзвінок в квартиру. На порозі Іван з квітами, шампанським і тортиком:

— І чим пригощатиме юна господиня?

— Салатиком «Морський бриз» і картоплею в депресії.

— Це ж яка така картопля?

— А така: вся пом'ята і подавлена — шюре.

Іван засміявся:

— Пішли, шеф-кухар.

— О, Юленько, ти часом не закохалася?

— І не мрій.

— Але ж салат пересолений...

— Справді, трішки. Але ж він «Морський бриз». А де ти, Ваню, бачив не-солоне море?

— Сьогодні, Юлю, море було солодким, бо в ньому купалася моя цукерочка.

— Ну якщо я тебе запросила, то це ще не значить, що твоя.

— Це питання часу... Юлю, можна, я приляжу трішки? Очі щось злипаються.

— Та і я не проти. Пішли. А тільки дивись: без рук!

— Що ти, мене Оксана попередила, що в тебе коричневий пояс, — і засміявся.

Як тільки вони прилягли, то Юля за кілька хвилин вже й заснула. Іван посміхнувся, тихенько поцілував їй носика, обійняв — і теж заснув.

Після нічного гуляння і ранкового купання молодята навіть не помітили, як у дверях заклацав замок. Батьки вирішили пообідати з донькою, от і зайшли з повними пакунками. Тато пройшов на кухню, а мати пішла до кімнати ... і залякла: їхня доня солодко спала в обіймах якогось молодика.

— Ну де ви там? — гукнув батько.

Іван прокинувся, оглянувся і рукою поштовхав Юлю. Вона муркнула, відкрила очі і одразу ж схопилася. За материною спиною показався батько:

— Оце так! Схоже на те, що ми сьогодні познайомимося з майбутнім зятем.

Чи, може, це у вас так...

Юля злякано закліпала:

— Я вам зараз усе поясню.

— Давайте, краще вже я, — втрутився Іван. — У нас із Юлею все серйозно.

Я їй давно говорив, щоб вона мене вам представила. От і випала... нагода...

— Ну що ж, — промовила нарешті мати, — я накрию стіл. Юлю, йдіть умивайтесь.

У ванній Юля вдячно потиснула Івану руку:

— Дякую, якось потім виплутаємось із цієї ситуації.

— Та що там... Я оце думаю: я ніколи не був одруженим. Є шанс спробувати, як воно.

— Я тобі дам шанс, — хлюпнула на хлопця водою.

— Все-все-все! Я пожартував!

— Пожартував?

— Ні, я пожартував, що пожартував. Пішли вже швидше до батьків, бо я боюсь, що після води можу ще й кулаком по пиці отримати, — Іван згріб у свої руки Юлю. Підняв, поставив на ноги і поцілував.

Минув рік. У Юлиній квартирі було повно гостей. Господиня дала в руки Оксані пакунок:

— Тут пляшечка з молоком, памперси, іграшки...

— Не хвилюйся, ми ж не на цілий день їдемо. Скоро вам привеземо додому вже похрещеного Андрійка.

Іван передав у руки Максимові сина:

— Обережно тільки своїми лапищами.

— Сказав таке! Лапища! Оксана говорить, що мої руки ніжні.

— І коли ви вже одружитесь? — запитала подруга.

Максим підморгнув:

— Встигнемо. Ми ще погуляємо. Нас у спину ніхто ж не підганяв.

Іван засміявся, обійняв за плечі Юлю і поцілував.

Мати й собі пригорнула до чоловіка: нарешті і донька в надійних руках, і дочекалися внука.